

ellers maa anvende nogle Uger mere derpaa. Jeg skal ligefrem sige, at jeg uafhængigt af, hvad der er blevet ytret fra Ministeriets Side, efter min Stilling som Landsthingsmand anser det for nødvendigt, at Landsthinget med al Anstrengelse arbejder paa, at der sker Forvridninger i Finantsloven paa visse Punkter. Jeg ønsker ikke, at Landsthinget skal forsøge det imod Ministeriet eller uden Ministeriet, men jeg ønsker, at Landsthinget skal forsøge det saaledes, at det ikke anses alene for at gaa Ministeriets Grinde, men anses for efter sin fulde Overbevisning at forene sig med Ministeriet i en Opfordring til ogsaa paa det andet Sted at uindkaste forskellige Punkter en fornyet Overbetænkelse, og muligvis at bringe dem til et andet Resultat.

De Punkter, jeg siger til, ere til dels allerede berørte. Der er det Punkt under Justitsministeriets Budget, med Hensyn til hvilket den Taler, der i Gaar først havde Ordet, det ærede 9de kongevalgte Medlem (Sjacher) sagde, at han ikke forstod, hvorfor det var kommet ind paa Finantsloven. Det er Posten om Overformynderiet. Der er jeg enig med det ærede Medlem. Jeg er fuldkommen enig med det ærede Medlem i, at dette Punkt er en Udøert paa Loven og en Udøert af den Art, at det efter vor hele Stilling maa være en af Landsthingets Overopgaver at hindre, at den kommer ind. Naar det andet Thing har den første, og derved ogsaa den væsentligste og indflydelsesrigeste Behandling af Finantsloven, saa har derimod dette Thing den Opgave at vaage over, at Finantsloven holdes indenfor sine rette Grændser, at der ikke paa Finantsloven kommer ind, hvad der ikke hører hjemme der, og selv om vi vilde gaa ind paa at regulere Udgifterne og Lønningerne ved Overformynderiets Bestyrelse paa en anden Maade end hidtil, skulle vi derfor dog efterat vi engang have erklæret, at Lønningsbestemmelser skulle træffes ved særlige Lønningslove og ikke ved Finantsloven, holde saadanne Bestemmelser borte fra Finantsloven. Men det er jo aabenbart, at det er ikke de enkelte Lønningsbestemmelser som der her er Tale om, men Bøgen ligger paa, hvad det er tilføjet, at Overformynderireg-

flabet skal optages i Statsregnskabet. Det er er dog aldeles forkert at optage i Statsregnskabet, hvad der ikke er Statsmidler, men private Midler, som bestyres under offentlig Kontrol. Det er at indbrage under Finantserne og derved under Lovgivningsmagten, hvad der ikke hører hjemme der, thi den lovgivende Magt har her kun den ene berettigede Indflydelse, at sørge for Sikkerheden. — Dette var altsaa det første Punkt. Det andet Punkt er berørt af den ærede Kultusminister, men jeg var som sagt ikke tilstede, da han talte, og derfor kan det være, at jeg siger Noget, der maasse er overflødig. Der var i det andet Thing stillet to Forslag med Hensyn til Kommunitetet. Der var stillet Forslag om, at Udgifterne til Kunstakademiet og ligeledes Udgifterne til Kunstfamlingerne skulde afskaffes af Kommunitetets Midler. Det er besynderligt nok, at med ganske faa Stemmers Forfjel blev det ene af disse Forslag forfattet, og det andet blev vedtaget. Allerede her, synes det mig, ligger en saadan Vælling og Principløshed, at man ikke kan blive staaende derved. Vi have gjort en Erfaring, som skal lære os at standse, eller i det Ringeste, at tage Sagen anderledes, og dog vil jeg sige, at den Erfaring, vi have gjort, er ikke saa betænkelig, som hvad der foreslaas at gøre her. Vi have en overordentlig rig Stiftelse her i Landet, nemlig Soro Akademi, ved hvilken der har været et enormt Overstud fra det Formaal, som den virkede for. Efterhaanden er man kommen ind paa at behandle Soro Akademi's Formue som en Fond, — jeg kunde kalde det med et fra Norge hentet Navn til Oplysningens Fremme, og jeg skal strax tilføje, at i Realiteten anser jeg det for tilfidsrigtigt. Der er ikke noget enkelt særligt Formaal, navnlig ikke det, der oprindeligt var fastslaaet, der har Berettigelse til i vor Tid, i dette Døeblik ved Siden af, hvad vi ellers have af lignende Anstalter, at kræve Anvendelse af hele Soro Akademi's Formue, til at kræve Anvendelse af over 200,000 Rd. om Aaret. Der er intet saadant enkelt Formaal, som kan kræve dette, men formelt havde det været meget rigtigere, at det hele Spørgsmaal var blevet afgjort ved en selvstændig Lov, hvor-